

Fisklöshet

*Han lyckades separera Tryggve från Georges
och få honom att släppa taget om laxsnaran.*

ETT STJÄRTSPRÖT IFRÅN är i detta sammanhang en underdrift. Det var mycket, mycket närmare än så. En internationell storbrand var på gång, vars konsekvenser kunnat bli oöverskådliga både på kort och på lång sikt. Sannolikt hade oljepriset skenat och bristen på jordbruksprodukter blivit akut, om nu stridigheterna stannat på det politiska och ekonomiska planet.

Tryggve hade fiskat lax så länge han kunde minnas. Uppvuxen vid en laxälv och med en far som alltid fiskade var det oundvikligt. Laxen satt i hans DNA. Han var nu närmare 60 och hade fångat långt fler än tusen laxar, de flesta på fluga. Eller närmare bestämt 1262. Tryggve var noggrann. I det civila var han provinsialläkare och känd för att aldrig lämna en patient åt slumpen. Han var för övrigt en av de läkare som tidigast reagerade på övermedicineringen av äldre. Han sanerade helt enkelt i de sjuka åldringarnas digra tablettmix, vilket ledde till att många faktiskt piggnade till.

Lång erfarenhet, ständig uppdatering, en god människokänedom och förmågan att aldrig missa en viktig detalj, gjorde honom till en uppskattad, stabil och pålitlig läkare i det stormiga vårdhavet. Hans karriärambitioner var begränsade, han nöjde sig med att vara läkare i distriktet, även om många tyckt att han borde vandrat vidare på stegen, uppåt mot en specialisttjänst eller i vårdadministrationen. Men inte Tryggve. Fanns ingen anledning. Den extra energin lade han i stället på laxfisket, gjorde liksom karriär där, fast på sitt sätt, bara för sig själv. Skröt aldrig, delade med sig av kunskaper till de som frågade, men fanns aldrig på de kolorerade magasinens framsida.

Hans noggrannhet i läkaryrket var dock intet mot den i hans laxfiske. Samtliga fångade laxar genom åren fanns noterade i fiskedagböcker. Datum, väder, tid på dygnet, fångstplats, flugmönster, vattenföring – allt prydligt antecknat. Huvuddelen var förstås smålax men Tryggve hade också ett mycket stort antal stora laxar på sitt samvete. När det gällde laxfiske hade han egentligen inget att bevisa. Som boende i mitt-Norge fanns laxälvar runt knuten, små och stora, flomälvar och fjällfödda, bara att välja och vraka. Dessutom hade han, via sitt stora kontaktnät, tillgång till några mer exklusiva

älvavsnitt där man fiskade i avskildhet. Förr var han mer förutsägbar, samma älv år efter år, samma fiskekompisar, kunde varje ör, varje djupkant, varje kulp, varje ståndplats. Då, precis när de gått, kunde han bli lite irriterad över stora flommars tendens att ändra på bottenpografi och strömförhållanden. Men han anpassade sig snabbt till nya omständigheter. Som den skicklige laxfiskare han var, såg han omedelbart nya möjligheter i den justerade älven.

Men hur det nu var så hade mycket vatten runnit under broarna även för Tryggve. Numera var han inte lika regelmässig och planerande i sitt fiske. Varför visste han inte riktigt, men på något sätt hade en mer avslappnad känsla infunnit sig. Inte så att han inte brydde sig om han fick lax. Långt därifrån, laxen skulle krokas och drillas och rökas. Men ändå, inte riktigt samma allvar i fisket.

De årliga två-tre laxveckorna fördelar han nu för tiden lite hur som helst och med nästan vem som helst. De senaste åren fiskade han helt enkelt lite mer på skoj. Som detta år till exempel, den här femdagars-turen till Gaula ihop med några visserligen trevliga, men långt mindre rutinerade följeslagare. Veckan efter midsommar, det ljusgröna har precis börjat mogna lite, bra vattenföring, lite kallt och något för högt vatten kanske, aningen färgat som så ofta i Gaula, men lax i älven, rätt så optimala förhållanden egentligen och i det närmaste fångstgaranti. Åtminstone för Tryggve.

Att kroka en lax under sådana förhållanden var en formsak, visserligen nödvändig för en lyckad tur och fortfarande en storslagen upplevelse, men på något sätt en självklarhet, det skulle bara ske. Tryggve kastar otroligt bra. Långt, sträckt och precist om det behövs. Fixar överhäng bättre än de flesta och flugan går i vattnet på ett sätt som bara lång erfarenhet och ett stort antal påslag kan leda till. Den där sista magiska touchen som vi andra febrilt söker efter, men bara ibland lyckas få till, har Tryggve inopererad i ryggmärken. Han har fiskat den här älven och det här valdet mängder av timmar. Flugval, linval och teknik innebär inga bryderier. Och gott om plats är det också, inte så många fientliga fiskare att tampas med, bara Tryggves gäng och

några okända, troligen rika blåbär som fiskar halvskralt. Egentligen kan det bara gå på ett sätt. Lax på land.

Otursfasen

Men så blir det inte. Efter mer än två och ett halvt dygns intensivt precisionskastande i de vackraste av kulper är Tryggve fortfarande fisklös. Inte ens ett ordentligt påslag. En tendens till en dragning i flugan är allt att rapportera. En sådan där dragning som faktiskt kan vara imaginär om man skall vara helt ärlig. Här tänker förstås alla laxfiskare att detta är väl inget att sätta upp på löpsedeln. Tre dygns laxfiske utan känning är snarast en normaldos för en van laxfiskare. Det kan vara mycket värre än så.

”Minns du den där varmveckan i Orkla -94? Herregud vad vi fiskade, ingen fick nåt i hela älven.”

Det är ju liksom detta som skiljer laxfiskandets agnar från vetet, veteranerna från blåbären. Att bita ihop och envetet sträcka tafsén och låta flugan gå trots insikten att fiskandet denna gång är som metandet i kallkällan. Man kan kanske få en groda framåt hösten, men där stannar det. Och så skulle det varit även vid detta tillfälle, fullständigt normalt på alla sätt om Tryggve fiskat ensam - inga problem - bara att nöta på, nästa gång kliver de på, och så vidare. Tryggve hade tagit en blankvecka utan att klaga, det hade hänt förut, lugnt liksom. Och egentligen skulle inte heller det faktum att Tryggve inte fiskade ensam den här gången, inneburit något problem. Men det under en enda förutsättning; att de andra också var fisklösa, eller åtminstone så pass glest bestyckade med fisk (vi pratar högst en eller två smålax) att man kan anse att hela utdelningen var ett verk av slumpen. Problemet var bara att de andra faktiskt fångade lax. Inga skottkärror eller särskilt stora, men de hade fångat lax. Trots ganska miserabelt kastande, klantiga flugval, vårdslöst

Denna sida: På vandring i fisklöshetens dimma

vadande och rejäla tupplurer i eftermiddagssolen fick de andra tre fiskebröderna lax. Sammanlagt ett tioral smålaxar, en på dryga sex kilo, och en på elva i topp. Alla fick fisk. Utom Tryggve. En i högsta grad osannolik händelseutveckling.

Visst, det kan variera lite mellan fiskare. Alla är ju inte stöpta i samma form, men i princip vadar vi successivt i fisklöshetens bakvatten på ungefär samma sätt. Stegvis hamnar vi allt djupare och i ett alltmer omöjligt läge där vägen tillbaka helt enkelt inte finns. Strömmen hårdnar och de stenar vi behöver för att hålla västens övre del torr blir allt färre och till slut saknas de helt. Otursfasen, fisklöshetens första, inledande skede, kan dock på flera sätt betraktas som uthärdlig.

Till en del beror det på att det är de yttre omständigheterna som styr. Man intalar sig bara att man helt enkelt har en generell otur för närvarande, vilken yttrar sig i att fisken inte riktigt vill bita på just mina flugor, bara på de andras. Sedan kan man ha bonusotur och bli lottad på den sämsta sträckan eller få den bästa delen vid fel tidpunkt. Hur som helst, fisklösheten har yttre orsaker som inte kan påverkas och, tröstar man sig gång efter gång, det är bara en tidsfråga innan det vänder. Det jämnar helt enkelt ut sig, i alla fall sett över en laxvecka. Och visst, det kanske händer någon gång, men alltför ofta gör det inte det.

Fisklöshetens dimmor tättnar och det blir allt svårare att manövrera tankar och kastande. En förvirring och till en början lätt frustration infinner sig – vad gör jag nu? De ädla fiskekamraterna, som naturligtvis registrerat utfallet och har full koll på laxstatistiken, betar sig i denna fas som ädla fiskekamrater brukar, det vill säga som klassiska mobbare i högstadiet. De går inte handgripligt till väga, men den psykiska tortyren är obevklig. Pikarna kommer på löpande band och deras gemensamma och högljudda skratt avlöser varandra och ekar över älven. *”Inte visste vi att du var djurvän! Har du kommit ihåg att sätta på någon fluga? Vad ska du äta? Vi kom överens om att den som inte fått något tar hand om disken!”*

Materialfasen

Men till slut avmattas lustigheterna och grupptortyren. Tiden fram till denna punkt varierar i utsträckning beroende på gängets karaktär, medlemmarnas inbördes relationer, hur länge de känt varandra och så vidare. I dylika sammanhang kan synnerligen intressanta studier av gruppdynamik genomföras, men det är ett annat kapitel. Till slut upphör de i alla fall. Uppenbart är att den fisklöse inte riktigt uppskattar det hela längre. Då sprider sig omärkligt och successivt ett visst medlidande bland medfiskarna, i alla fall för det mesta. Att sparka på en som ligger fisklös gör man inte. Det visar sig sällan när hela gänget är samlat, i alla fall inte inledningsvis, mer ofta när någon är på tu man hand med den fisklöse. Men till slut kommer det försiktiga erbjudandet:

”Vill du låna min fluga? Alla fyra jag fått, tog på den här!”

Då är det dags för fas två – materialfasen. Den kan i sin tur delas i två delar men bottenar egentligen i samma problem; grejorna duger inte. Tivlet yttrar sig först i ideliga flugbyten. Den rimliga delen av flugasken är snart passerad och man hamnar bland flugor som ”en kusin till Roffe fick en fisk på i nord-Norge på 80-talet” eller ”den som äldsta dottern band i tolv-årsåldern för att ha i örat, men inte fick för sin mamma”.

Tryggve, som fiskat mycket lax, tröskar förstås igenom sina flugaskar och börjar sedan, utifrån sin erfarenhet och på typiskt laxfiskarvis, byta linor och tafsar. Flytlina blir till intermediate till sjunk ett och två och sedan tre och därefter stegvis tillbaks igen. Tafsar anpassas i längd och densitet. Tafsspetsen tunnas av. Till sist ändras också kasttekniken, mera tvärströms, längre fridrift, eller snabbare hemtagning. Om Tryggves laxfiskande i denna fas hade varit ett fartyg så var det i så fall ett utan roder, en farkost på irrfärd utan riktning och mål. Ansträngningen lika resultatlös som det berömda laxfisket i Jemen. Dags för materialfasens steg två, Tryggve lånar en fluga av Kjetil. Förödmjukande på flera sätt, men absolut nödvändigt. Kjetil är

stor i denna stund, han avstår kamratligt alla kommentarer. Uppmuntrar i stället och erbjuder Tryggve att ta över de bästa stryken som han själv just stod i begrepp att fiska av. Äkta empati med andra ord, eller rättare sagt, även Kjetil har varit i det bakvatten där Tryggve nu alltmer desperat trampar omkring. Men mitt i bedrövelsen brukar ändå ett sådant flugbyte inge ett visst hopp, om än stukat av de kluvna känslor som uppstår av att fiska med någon annans fluga. Denna fluga har laxen ändå bitit, det går inte att komma ifrån. Även för Tryggve känns det bättre, solen tittar liksom fram, flugan går lite mer som förr, mer förtroendeingivande.

Men någon lax kliver inte på. Och egentligen är det Kjetil som definitivt sänker Tryggve. När han nu lånat ut sin fluga måste han givetvis på med något annat. Utan att tänka på det väljer han den erfarne Tryggves favoritfluga, ”laxmagneten”, en fluga som denne redan kört flera varv i olika storlekar. Nästan omedelbart får Kjetil ett påslag, och det på ett ganska korkat ställe. Men lax är det. Den går loss, men fisken bet faktiskt. Kort därefter får han en smålax. Tryggve noterar detta, solen går i moln och det är dags för nästa fas.

Fas tre

Psykiatrerna, som tvingas reda upp de svåraste av trauman, har ingen riktig beteckning på patienter som är nere i fas tre. Men de är väl medvetna om problemet. Det amerikanska psykiaterförbundet har en hemsida med ett forum där detta diskuteras under beteckningen ”Stage three fishlessness – the inconceivable resignation and frustration”. Här diskuteras i första hand symtom och diagnos. Så värst mycket verksam terapi verkar det inte finnas. Man har dock uppmärksammat de extraordinära trauman som kan uppstå. I denna fas tre, som är helt intern, sker allt i fiskarens inre. Fiskekamraterna förstår att Tryggve kämpar med demonerna, men vidden av det hela inser de inte. En sak begriper de i alla fall, man pratar inte med Tryggve.

Denna sida: Ännu en dag utan påslag

Stämningen i fiskegänget blir tryckt i Tryggves närvaro, ja egentligen på det stora hela. Man låter honom gå för sig själv, fiska och äta ensam. Den tröst och det stöd man tidigare erbjudit håller man nu inne. Tryggve är långt förbi den punkt där detta gör verkan. I denna fas finns alla de mörka tankarna samlade. Ett svart hål är att betrakta som en västanfläkt (om nu hål kan liknas vid fläktar) i jämförelse med den cyklon av dysterhet som nu genereras.

Gåtorna är många, skuldbördan blir tydlig; varför just jag, vad har jag gjort för ont, har jag syndat så till den grad att jag måste underkastas detta? Oavsett livsåskådning blir de existentiella frågorna allt mer påträngande, tvivlet sprider sig; vad är egentligen meningen med livet, varför måste jag finnas över huvud taget? Här blir frågorna många fler än svaren och svart-synen outgrundligt övervägande. En viss variation förekommer mellan olika individer, men tillståndet kan betecknas som kritiskt. Nu är det allvar.

Tryggve har kommit till fas tre, ingen tvekan om det. Trots att vädret är ganska bra kan man se det svarta molnet ovanför hans huvud. Hela hans gestalt, alla hans rörelser signalerar svärmod. I en sista rationell ansträngning skymtar dock Tryggves storhet som laxfiskare. En analys av de oerfarna kamraternas fiskesätt visar två saker: De fiskar ut sina ganska usla och korta kast. Deras flugor går långsammare och hänger längre. Sedan fiskar de hej vilt även på omöjliga ställen. Små in- och utloppsströmmar, vågiga vitvatten, lite här och där faktiskt. Sagt och gjort, Tryggve byter taktik i ett sista desperat försök. Med lite ny energi ger han sig i kast med laxdjävulen igen. Kan de andra så kan väl jag resonerar han självuppmuntrande.

Problemet är bara att inget händer. Fast det är inte riktigt sant, Kjetil som fiskar längre uppströms får en till. Storlek oklar, Tryggve ids inte ens gå dit och kolla. Ingen tvekan, Tryggve är i fas tre, och det helt och fullt. Svärmodigt fiskar han vidare. Hållning och kastteknik liknar dem hos en slagen man, en människa utan hopp. I detta för Tryggve ovana och i alla avseenden

Vänster sida: *Varför får inte jag någon lax?*

besvärliga läge, kliver han så ut, han den nyss anlände fiskegästen. Tryggve står ganska långt utvadad, rör sig metodiskt nedströms och har precis, om än håglöst, fiskat av första hälften av det finaste stryket på hela sträckan.

Det är ingen tvekan om att det rör sig om en nybörjare. Samtliga yttre attribut signalerar blåbärsvarning. Vadarstövlar, en mystisk knallröd, fleecetröjeliiknande sak som täcker överkroppen, en gammaldags fiskeväska med gummerad insida, en hatt som visserligen är vit och elegant, men som nog passar bättre på Rivieran. Stegen ut i vattnet är så omständliga och så nära halkkatastrof att man måste beundra mannens mod. Han har definitivt inte vadat sedan han trampade i fostervattnet. Men på något sätt lyckas han ändå ta sig ut till strömkanten trots fyra allvarliga incidenter och trots att vattnet nu är mer än knädjupt. Det är definitivt för mycket med tanke på vadtekniken.

Ett franskt blåbär

Tryggve har varit med om det förut. Blåbär, som omedvetna om sin dödsynd, stegar ut nedanför en annan fiskare och sätter igång att vifta och plaska. Ibland hade det hettat till och Tryggve har någon gång höjt rösten ordentligt, men för det mesta tagit det med ro. Blåbär var blåbär och Tryggve hade liksom i sin läkargärning en positiv grundsyn när det gällde människo-släktet. De flesta bör ändå få finnas var hans devis.

Fransmannen, för det var en sådan som klivit ut, var nybörjare, kunde uppenbarligen inte vada, och inte heller kasta. Spö och lina rörde sig på ett sådant sätt att flugan mestadels gick in i en omlopps bana runt den spensliga kroppsplaneten i galaxens mittpunkt. Han var i 60-årsåldern, klent byggd, med i övrigt tydliga franska kännetecken. Det visade sig sedan att mannen i fråga inte var den franske ambassadören själv, men väl en synnerligen högt uppsatt regeringstjänsteman från Paris. NATO-överläggningarna i Oslo var överstökade och den franska ambassaden passade på att erbjuda sina prominenta överordnade lite norska upplevelser. Geiranger var redan avklarat och

nu stod laxfiske på schemat. Georges Mirigene betraktade sig själv som en erfaren fiskare. Barndomens somrar, tillbringade på morfaderns gods i övre delen av Loire, hade inneburit en del fiskande.

En och annan öring hade också fått sätta livet till. Charles Ritz samtliga böcker fanns i bokhyllan. Men född in i den franska aristokratin som han var, hade livet sedan dess mest bestått av upprätthållandet av tjänsteställningar. Karriären var utstakad och spikrak. Fina privatskolor, Sorbonne och sedan departementen i Paris. Slutligen följt av positionen som en av regeringens, och numera också presidentens, närmaste rådgivare.

Det såg inte så ut där han vinglande stod utvadad och viftade med spöet, men Georges var en mycket betydelsefull person, faktiskt en av de mest inflytelserika i Frankrike. Georges hade, trots sin höga position i den franska makteliten, en tillräckligt ödmjuk insikt för att förstå att flugan, i den omloppsbanan den följde, inte skulle fiska särskilt bra. Oddsens att få en lax var ungefär lika dåliga som om han skulle ha bottenmetat i Seine på lunchen. Flugan behövde komma längre ut i strömmen och i större utsträckning vara i kontakt med vattnet. Georges var religiös på ett franskt sätt. Katolik förstås, men ganska pragmatisk. Livet flyter på och man ordnar saker på egen hand. Men när Gud behövs så kommer Gud till hjälp, i stort sett utan att man

behöver be om det. Praktiskt och bra. Han blev därför inte särskilt förvånad när en kraftig vindby tog tag i lina och fluga och tryckte ut dem i strömmen. Ingen vacker båge och ingen perfekt vinkel, men ut kom de och flugan hamnade i vattnet. Georges konstaterade detta med ett leende, mumlade något om Maradona och sa för sig själv att Guds hand varit vänlig nog att bistå.

Tryggve å sin sida noterade i ögonvrån att fransmannen faktiskt fick ut flugan, men associerade inte alls till Guds hand. Snarast förvånad över att detta kunde ske. Och som sagt, hade det varit en för Tryggve mer normal situation, hade han inte brytt sig. Han hade, om än lite irriterat, vevat in och flyttat till en annan del av valdet, eller tagit en paus. Blåbär fiskade sällan särskilt uthålligt. Det skulle ges mer plats och tillfälle senare. Men nu var situationen annorlunda. Nere i fisklöshetens bottenlösa avgrund hade Tryggve förändrats.

I viss utsträckning kunde kanske laxfiskarens klassiska tredjedagsförmiddagströtthet som följer av allt för mycket dängande-tid i relation till sovande-tid, utgöra någon slags förmildrande omständighet. Men icke denna gång. Tryggves förändring var brutal. Själv hade han alltid sett sig som en lagom blandning av Heyerdahl och Albert Schweitzer, en slags nyfikenhetens humanist i en och samma person. Men nu var han långt från sina ideal,

en blek skugga av sig själv. Eller förresten, blek skugga var kanske inte rätt beteckning på Tryggve med tanke på det som sedan hände.

Det spårar ur

Kjetil, Tryggves fiskebroder, som råkade bli vittne till det hela när han kom traskande ner längs älven, fick se något han sedan sammantaget betecknade som mer omöjligt än det mesta på Youtube. Det första som hände var att Georges höjde sitt spö, spände upp en tydlig ”jodå, nog är den krokad”-båge och när laxen redan efter den första 30-metersrusningen hoppade, utstötte han ett belåtet men lite nervöst:

”Donc bon, une saumon grande!”

Precis då inleddes den kedja av händelser som nära nog fick Kjetil att förlora fattningen. Tryggve, som sett både spöböjen och laxens luftsprång, var på ingen tid alls inne vid stranden, dumpade sitt spö bland stenarna, minst sagt oförsiktigt, inte alls likt den noggranne Tryggve. Som brukligt var bland mer bibliska förebilder, sprang han sedan på vattnet ner till Georges samtidigt som han ur vadarjacksfickan fick fram de stumpar av gammal fluglina (Cortland) som han brukade använda som laxsnaror.

Väl framme slog han av Georges vita Riviera-hatt i samma rörelse som han slet omkull fransmannen och drog fluglinestumpen runt hans hals. Linan var visserligen välkrackelerad som gammal Cortland tenderar bli, men ändå, den skulle tåla rätt tuffa tag. Georges å sin sida hade milt uttryckt inte riktigt hunnit ta in vad som hände. Tåget hade liksom inte rullat in på stationen. Än mindre kunde han organisera något slags motstånd. Han hade fullt upp med laxen. Rullen knarrade fortfarande tämligen löftesrikt. Georges var visserligen en oerfaren laxfiskare, men han visste att har man fisk på och släpper spöet så är det godnatt. Georges gick helt enkelt ”all in”

Vänster sida: Ett kast till så kanske det händer nåt...

när det gällde laxen. I takt med att ansiktet blånade och bitvis försvann under vattnet, höll han allt hårdare om korken med båda händerna. Utan att veta det praktiserade han låg horisontell spöföring under drillningen, vilket snabbare tröttar stor fisk på halvgrunt vatten. Laxen, som för övrigt inte hade någon vetskap om det drama som utspelades i strömkanten, fortsatte sitt envetna omkringsimmande, om än i allt lugnare takt som en följd av den optimala spöföringen.

Vid det laget hade Kjetil hunnit fram. Han lyckades separera Tryggve från Georges och få honom att släppa taget om laxsnaran. Georges å sin sida, fortfarande tämligen ansiktsblå och i en dyvåt röd fleece och utan hatt, lyckades inte komma på fötter. Men han bröt sig upp till sittande, ännu med ett fast grepp om spöet. Fokuserad på laxen som han var, ägnade han varken Kjetil eller Tryggve en blick. Mirakulöst nog avslutade han sedan drillningen och lyckades med Kjetils bistånd landa laxen (elvaochsex, hanfisk, lusad, vild, inte odlad). Därefter anlände en del av Georges följe och ett visst mått av palaver uppstod där såväl Georges laxfångst som själva strypförsöket utgjorde betydande komponenter i de bitvis upprädda diskussionerna.

Någon uppmärksamhet i media eller på annat sätt fick märkligt nog aldrig det inträffade. Norge beklagade förstås det som hänt i officiell diplomatisk ordning, men längs den tysta linjen, det vill säga utan att diarieföra eller pressreleasa. Den mer inofficiella norska ståndpunkten var dock:

”Går man ut nedströms en annan laxfiskare får man skylla sig själv.”

Fransmännen, som till en början reagerade mycket kraftfullt på regeringsnivå, tog omedelbart hem den franska beskickningen och lät via sina diplomattjänstemän förstå att detta var ett brott mot den franska nationen som skulle vedergällas. Detta oavsett icke-angreppsprincipen NATO-länder emellan. För att tydliggöra allvaret satte man Främlingslegionen i högsta beredskapsläge, en sjuu, vilket innebar att man skulle kunna rida in i Oslo

på kamel inom mindre än 48 timmar. Men kort därefter, och det var mycket överraskande, accepterade Paris den norska ursäkten utan vidare agerande. Samtidigt kom en pressrelease från det franska oljebolaget Total som lät berätta att man nu slutit ett avtal om leverans av norsk Nordsjö-olja från Statoil. Avtalet var långsiktigt, 25 år. Priset offentliggjordes aldrig, men initierade källor nämner 51 US-dollar per fat (Brent-olja), vilket även vid den tidpunkten får anses mycket lågt. Det franska oljebolaget var visserligen inte statligt men sågs ändå av Paris som en garant för franska intressen. Bolaget var ju ett resultat av sammanslagningen mellan Total och det helstatliga Elf Aquitaine. Det senare hade ju, även för franska förhållanden, drabbats mycket hårt av korruptionsskandaler, vilket lett till att en utförsäljning tvingats fram.

Sammantaget blev alltså efterspelet lågmält och föga uppmärksammat. Samtliga inblandade avgav tysthetslöften. Tryggve slapp också straff som en följd av sin erkända position inom laxfisket. Det var för övrigt inte första gången det hänt i Norge. Den enda som egentligen levde rövare och försökte få klarhet i vad som hänt var Catherine, Georges betydligt yngre, tredje hustru. Hon var skådespelerska och före detta modell och hade med erfarenheterna från jetset-livet en föreställningsvärld som omöjligen kunde ta in, och än mindre acceptera, det händelseförlopp Georges angav som förklaring till de strypmärken han hade runt halsen när han kom hem till Paris.

Framför allt när Georges hävdade att det hänt mitt på ljusa dagen och att den attackerande norrmannen nog inte tagit någon form av drog. Detta fick Catherine inte in i sitt huvud utan hon var fullständigt övertygad om att andra saker hade förevarit. Hon anklagade Georges för otrohet, eller åtminstone otillbörlig verksamhet i någon form, vilket sedan ledde till att paret separerade och att deras gemensamma barn förblev ofödda. Detta var förstås inte första gången laxfiske lett till att spön tagits isär och där de olika spödelarna vandrat skilda vägar, men det var nog ett av de mer ovanliga. Slutsats: I fisklöshetens bakvatten kan det mesta hända....

Till sist, fisklöshet är en reell och allvarlig företeelse. Problembilden har spetsats till en smula, men faktum är att den har erkänts på högsta nivå. I det amerikanska psykiaterförbundets berömda diagnosmanual (DSAM) diskuteras symptomen, men den samlade kunskapen om botemedel, bortsett från lobotomi, är begränsad. Man konstaterar också i manualens beskrivning av klassiska fall, med stor förvåning:

”Ingen av de registrerade patienterna i fas tre, inte ens de svårast drabbade och trots storskaligt och utdraget lidande med svårartade trauman, har någon av dem någonsin eller i något sammanhang talat om att sluta fiska.”

Denna sida: *Inte ens ätandet är särskilt kul när fisklösheten slagit till*

Höger sida: *Jättegrytorna i Fiskumfoss (Namsen) hånlar åt fiskaren utan lax*

